

Cultiveu la voluntat

Aquest apetit racional, definit per En Ribot (*Les maladies de la volonté*) en els mateixos termes al anomenar-la activitat raonable, és el fonament on s'apoiem quants factors contribueixen a obtenir lo que es desitja, sempre que les condicions estiguin adequades a aconseguir-ho.

La voluntat que, segons dita d'En Franc (*Dictionnaire des sciences philosophiques*), constitueix, sens dubte de cap classe, la nostra personalitat i qualificada a la vegada per monsenyor Blanc (*Dictionnaire de philosophie*) sobirana de l'ànima i que té semblança amb l'expressió de Sant Francisco de Sales al donar-li el nom de monarquia natural, ve a ser la causa primera dels progressos o decadències, de les prosperitats a amargures en la vida del individu, en la de les masses o en la del poble.

El triomf o la obtenció d'un lloc preeminent en el curs que segueixen les col·lectivitats o els individus, les més de les vegades, en part principal, no és ni a la seva riquesa ni a la seva cultura, (Inglaterra i els Estats Units, els directors del moviment social, Ramón i Cajal, Franklin). Es degut a que han cultivat la seva voluntat, i, per lo tant, la tenen ordenada, vigorosa i en exercici constantment.

Si al estudiar-la per a donar-li una organització, se troba ademés de dèbil sense alè i capacitat per lo bó o lo gran, impròpia per influir, i de consegüent, inútil per a lograr un objectiu (malaltia endèmica en els directors de la política espanyola durant part del segle XIX i començament del actual), i amb probabilitats de veure's dominada (Carles II, Carles IV, Espanya en èpoques dels segles XVIII i XIX) i obligada a realitzar els propòsits d'individualitats de dolenteria reconeguda i pot ser d'enemics declarats, no és cas per això d'acobardir-se. No hi ha de que acobardir-se, diem, perquè si s'estudien els defectes i s'hi posa un bon afany en sa organització o reconstrucció, no's tardarà en posarla en condicions de transforma-

la fer-la apte primer, per a resistir les imposicions deis demés, i més tard, per a obtenir els projectes factibles i que siguin dignes.

Si ho concretèem a la individualitat, la pitjor de les desdites és posseir una voluntat dèbil i desorganitzada. En les continues trasmudances de la vida necessita a tota hora l'apoi i decisió d'una altre voluntat més dúcil i vigorosa que la seva. En aquest cas, es qüestió d'exercicis metòdics, amb excelent orientació i seguits amb constància. La voluntat, no vacila en afirmar-ho el cardenal Mercier (*Psychologie*), és susceptible de perfeccionament.

Aquests exercicis són útils fins als nois. Per a Hautiere (*Cours de psychologie appliquée a l'éducation*) se'ls hi pot acostumar des de l'etat d'un a dos anys. Hi troben un goig ver, i l'exemple de grans personatges els impressiona d'allò més. De mirar-los, de permetre'ls hi tots els seus capritxos, se converteixen en voluntariosos, i la seva voluntat se perverteix i acaben per no dominar-se a si mateixos.

Lo que pot el cultiu de la voluntat es veu d'un modo clar en els assils d'idiotes, que amb un cuidado laboriós i amb penes s'arriba a que aquests desgraciats obtinguin un cert domini per a governar-se.

Aquest treball d'organització, segons Payot, (*L'Education de la volonté*) se realitza amb lentitut per medi de la meditació calmosa i pacient.

Més l'obra de la voluntat tampoc consisteix, com diu Maillat, (*Elements de psychologie de l'homme et de l'enfant*) en destruir les nostres inclinacions i els nostres instints, sempre que no siguin dolents, sino en organitzar-los.

Perque la voluntat, encara que monarca absolut, no ha de manar com a tal, sino com ja indica el nostre Balmes (*El Criterio*) amb certa reial eficàcia.

Són molts els que confonen l'home de voluntat, amb l'esquerp, tossut, el què se'n diu un home de mal gèniti; l'estudi d'aquest fenomen no pertany al de la voluntat propiament; perteny a una de ses branques, a la tot just esboçada ciència del caràcter.

No és sempre home de voluntat el qui amb hàbitus dolentes, intem-

perant, brutal, arriba a imposar-se algunes vegades a un altre individu amb voluntat ordenada i vigorosa. Si aquest no triomfa és perquè tal vegada les seves aspiracions en aquell cas concret són situades a més alçaria de la que sa voluntat és capaç d'arribar. O bé no estàn, doncs, en correlació la seva voluntat i lo que aspira, o mal orientada, s'interposen altres voluntats més poderoses i més disciplinades.

El que no obtinguin en determinats cassos quan s'han proposat els quins es consideren com posseïdors de voluntat, i el que triomfin els imbècils i els immorals, en especials circumstàncies, no tira per terra lo que venim dient.

I és perquè la voluntat ve a ser com una planta molt sensible respecte el medi on es desenrotlla.

Necessita de molts cuidados i ha de ser vigilada amb constància. Sols així la podrèm tenir sempre ben disposada i amb probabilitats d'obrir-se camí i de triomfar en definitiva.— J. VIDAL I JUMBERT.

De teca

PLAT DE REPOSTERIA.—*Tortada d'Ametlla* (apropiat al dia de Nostra Senyora dels Dolors).— En un cassó apropiat si trenquen sis ous, i tres rovells (sense clara) dos cents grams de sucre (mitja lliure) i l'escorxa d'una llimona ratllada; tot junt es debat fins que sigui espès i llavors s'hi anyadeixen 100 grs. (3 onces) d'ameylla molta i 100 grs. de farina de forner i 100 de fècula, barrejat bé s'aboca en un motllo preparat previament untat de llard fred; aquest motllo és de forma de paella sense mànec ni anses. Es posa al forn, deixant-li al menys mitja hora per coure la pasta, lo que es coneixerà al tornar-se una mica forta de sobre. Treta del motllo, abocant-la sobre un paper de barba un cop freda s'empolsina amb sucre del anomenat de llustre i es serveix com a exquisit postre darrera el dinar; del consabut dinar de magre.

A. C. F.

Veritas

L'últim crit de les MAQUINES DE COSIR ::

Representant: F. JANER BOIX (Clar-i-net), c. Barcelona, 59, Granollers. Es venen i coloquen lletres de cristall, dorades, blanques i negres